

at flyde nærværende Fællesforfatning fra os, virkelig begik en reel Uret mod Folket. For at blive enig med mig selv desangaaende maa jeg da først erfare, hvorledes Ministeriet opfatter det, som Rigsdagsmanden for Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig) idag har sagt, ligesom jeg maatte haabe at erfare noget Nærmere, end hvad der idag er meddeelt igjennem Premierministeren, angaaende Regjeringsens Opfattelse af de igaar af Rigsdagsmanden for Belle Amts 3die Valgkreds (Hammerich) stillede Betingelser. I det jeg nærmest slutter mig til de tvende ærede Rigsdagsmænd, Rigsdagsmanden for Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig) og Rigsdagsmanden for Belle Amts 3die Valgkreds (Hammerich), skal jeg ikke vidtløftigt gentage de allerede af dem gjorte Spørgsmaal, men jeg skal kun tillade mig noget nærmere at dvæle ved et Par af dem. Dog forinden jeg gaaer over til dem, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg for mit Vedkommende kunde ganske vist synes at have en vis Opfordring til at gaae ind paa Beslutningen, saaledes som den er kommen til os fra Landstthinget, eftersom Landstthinget i den sidste Betingelse for sin Beslutning har optaget, hvad jeg den 20de Januar 1854 vilde have havt ind i selve Indskrænkingsloven, jeg mener Bestemmelsen om, at Grundloven lever uforandret op igjen, naar Fællesforfatningen træder ud af Virksomhed. Men hvad der dengang og paa det Sted efter min Opfattelse vilde have havt en stor og væsentlig Betydning, naar det nemlig var kommen ind i selve Indskrænkingsloven, men hvorfor jeg dengang, som Afstemningen viser, ikke kunde reise mere end 8 Stemmer i Folkethinget imod nogle og halvsifterns troer jeg, det forekommer mig nu, der hvor det af Landstthings overvejende Majoritet er sat hen, at have en meget ringe Betydning, for ikke at sige væsentlig at have tabt hele sin Betydning. — Og jeg skal nu tillade mig noget nærmere at gaae ind paa et Par af de Fordringer, som vi igaar hørte opstille af Rigsdagsmanden for Belle Amts 3die Valgkreds (Hammerich). Han talte om det paataente Fællesudkastis Valgretscensus og fandt den alfor urimelig høi, ja der blev sagt fra andre Sider, at der

maaſtee ikke fandtes ſaa høi en Valgretscensus noget andet Sted i Berden, og den forekommer ſandelig ogſaa mig at være ganſte forſkrækkelig; men naar jeg har hørt Flere yttre, at, naar dog blot den Valgretscensus var nedſat, ſ. Ex. til det Halve, ſaa vilde de nok kunne gaae ind derpaa, da maa jeg ligefrem erklære, at jeg for mit Vedkommende ſlet ikke kan ſee nogen væſentlig Forſkjel imellem, om denne Cenus bliver, ſom den er, eller om den bliver nedſat til det Halve; thi jeg kan ikke finde hos mig nogen ſærlig Opfordring til at holde juſt paa de Mænds Rettigheder, der have imellem 600 og 1200 Rdlr. Indtægt eller betale imellem 100 og 200 Rdlr. Skat, og for mig vilde Beſtemmelsen i ſit Væſen være lige uforholdelig, hvad enten den havde opſtillet 100 Rdlr. i Skat og 600 Rdlr. i Indtægt, eller, ſom nu, da den har opſtillet det Dobbelte. For mig gjælder det om at bevare den ſaakaldte almindelige Valgret, ſom vi i 1848 erhvervede os, og ſom jeg aldrig veed er bleven miſbrugt. Den kan jo viſtnok miſbruges i en enkelt Retning, i et enkelt Dieblik; men for et ſaadant enkelt Dieblik ſkal man ikke ſtraffe det hele Folk, hele Samtiden og hele Eſtertiden. For mig vilde alſaa denne Cenus, om man ogſaa vilde dividere den, ikke med 2, men med 20, blive ligesaa uſkær, ſom den er i dette Dieblik. Nu hørte jeg nok igaar, at der fra forſkjellige Sider, og ogſaa fra den høitærede Premierminister, blev ſlaaet paa en Dittring, ſom, hvis jeg ikke tager meget feil, for et Marſtid eller et halvt ſiden faldt i Landſtthinget, jeg mener Dittringen om onde Inſtincter o. ſ. v., — jeg kan ikke denne Namſe udenad, men der er viſtnok Flere, der kjende den langt bedre end jeg, og jeg troer, at de Alle ville have forſtaaet, hvad jeg ſigter til (Flere Stemmer: „Den plebetiſke Mands onde Inſtincter“) Men paa den Maade, ſom Premierministeren igaar opfattede og udførte denne Dittring, kan jeg ikke negte, at det i høieſte Maade overraſkede og ſmertebe mig. Jeg er overbevist om, at man høilig har miſforſtaaet den Mand, der forſte Gang har talt om diſſe — ja hvad hedder det nu — „den plebetiſke Mands onde Inſtincter“; jeg er viſ paa, at man i høi Grad har miſforſtaaet ham, og